

Szanse na normalność życiową osób bezdomnych

CZEŚĆ I.

Perspektywa poznawcza i empiryczna badanego zagadnienia (część teoretyczna ok25 stron)

1. Ustalenia terminologiczne (kategorie teoretyczne, definicje, pojęcia)

1.1. Normalizacja życiowa

1.2. Bezdomność

1.3. Marginalizacja życiowa

1.4. Sprawozdanie z dotąd przeprowadzonych badań (analiza, krytyka naukowa, próba wyłonienia problemów)

CZEŚĆ II.

Metodologiczne podstawy badań własnych

2.1. Wyjaśnienia terminologiczne

2.2. Cel pracy i problemy badawcze

2.3. Metody badawcze

2.4. Historia problemu

CZEŚĆ III.

Badania własne

Bezdomność jest problemem społecznym praktycznie we wszystkich państwach naszego globu. Bez względu na rozwój państwa i wysoki poziom ekonomiczny danego kraju znajdują się zawsze takie osoby, które żyją poniżej pewnego minimum.

Bezdomność – Nowa Encyklopedia Powszechna bezdomność opisuje jako „zjawisko społeczne polegające na braku domu lub stałego miejsca pobytu gwarantującego jednostce lub rodzinie poczucie bezpieczeństwa, zapewniającego schronienie przed niekorzystnymi warunkami atmosferycznymi oraz zaspokojenie podstawowych potrzeb na poziomie uznawanym w danym społeczeństwie za wystarczający.” M. Porowski, autor redagujący to pojęcie w Encyklopedii Socjologii, określił bezdomność jako względnie trwałą sytuację człowieka pozbawionego dachu nad głową, albo nieposiadającego własnego mieszkania.

Na podstawie genetycznego podłoża wyróżnił 2 rodzaje bezdomności: z wyboru

oraz z konieczności, natomiast kierując się kryterium sytuacji faktycznej osoby bezdomnej opisał 2 postaci tego zjawiska: bezdomność sensu stricte oraz bezdomność sensu largo.

Bezdomność z wyboru jest przyjętym kulturowo lub zgodnie z indywidualną decyzją sposobem życia np. koczowniczy tryb życia Cyganów, ludów pasterskich czy tak zwanych „globetrotterów.” Bezdomność z konieczności dotyczy ludzi wbrew ich woli, preferencjom i aspiracjom na skutek zdarzeń losowych (np. kataklizmów, wojen), własnych lub cudzych zachowań dewiacyjnych (np. wykwaterowanie z powodu naruszania prawa lokalowego), desperackich decyzji (np. uchodźstwo) czy wadliwej polityki społecznej (np. deficyt mieszkań). Stan taki odczuwany jest jako frustrująca deprawacja i wyraz upośledzenia społecznego.

Bezdomność sensu stricte, czyli jawna, rzeczywista, dotyczy osób, które faktycznie nie dysponują ani własnym mieszkaniem, ani jakimkolwiek możliwie stałym, choćby zastępczo traktowanym schronieniem przystosowanym do zamieszkania. Ta ekstremalna forma bezdomności znamionuje tak zwanych w podkulturze „gigantów”, którzy akceptują tułaczy tryb życia i często występuje u nich nawarstwienie dewiacji i zaburzeń psychosomatycznych. Bezdomność sensu largo, czyli społeczna, ukryta, dotyczy natomiast ludzi, dysponujących lokum nie spełniających kryterium mieszkania ze względu na brak podstawowych standardów, odczuwających ten fakt jako dyskomfort. Do osób tych zalicza się mieszkańców slumsów, kwater zastępczych, pensjonariuszy instytucji opieki społecznej oraz ludzi, którzy wbrew własnej woli i staraniom nie mają możliwości prowadzenia samodzielnego gospodarstwa domowego.

To jest gotowa, obroniona praca. Gdyby chcieli Państwo zlecić napisanie zupełnie nowej pracy, to zapraszamy na stronę [pisanie prac](#) - sprawdzony serwis!